

W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd zastosował w niewłaściwy sposób przepisy dotyczące przedawnienia ścigania naruszeń oraz naruszył zasadę powagi rzeczy osądzonej, ponieważ powołał się w swym wyroku na akty przerywające w stosunku do niej bieg terminu przedawnienia, mimo iż z początkowej decyzji Komisji wydanej w 1994 r. jasno wynika, że wnosząca odwołanie została wyraźnie wskazana jako podmiot, który nie brał udziału w naruszeniu.

W ramach zarzutu czwartego wnosząca odwołanie podnosi wreszcie, że Sąd naruszył w wyroku jej prawo do obrony, ponieważ ów wyrok dotknięty jest brakiem uzasadnienia w odniesieniu do wyjątkowo długiego czasu trwania postępowania, przez co nie była ona w stanie przedstawić dalszych dowodów koniecznych do obalenia domniemania odpowiedzialności, jakie zostało przyjęte w stosunku do niej. Ponadto Sąd naruszył w wyroku powagę rzeczy osądzonej, z jakiej korzysta wyrok z dnia 2 października 2003 r. w sprawie C-176/99 P ARBED przeciwko Komisji, w którym Trybunał stwierdził nieważność decyzji Komisji w zakresie, w jakim dotyczyła ona wnoszącej odwołanie.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE], Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szombathelyi Városi Bíróság w dniu 8 czerwca 2009 r. — Postępowanie karne przeciwko Emilowi Eredics i in.

(Sprawa C-205/09)

(2009/C 205/34)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Szombathelyi Városi Bíróság

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Emil Eredics i in.

Pytania prejudycjalne

1) Szombathelyi Városi Bíróság dąży do ustalenie w prowadzonym przez niego postępowaniu karnym, czy „osoba nie będąca osobą fizyczną” objęta jest pojęciem „ofiary” w rozumieniu art. 1 lit. a) decyzji ramowej Rady 2001/220/WSiSW, zważywszy na obowiązek promowania mediacji między ofiarą a sprawcą przestępstwa w sprawach karnych, o którym mowa w art. 10 decyzji ramowej Rady, precyzując i uzupełniając przy tym wyrok wydany przez Trybunał w dniu 28 czerwca 2007 r. w sprawie C-467/05 Dell’Orto.

2) Sąd krajowy dąży do ustalenia w odniesieniu do art. 10 decyzji ramowej Rady 2001/220/WSiSW, w rozumieniu którego „[k]ażde państwo członkowskie dąży do promowania mediacji w sprawach karnych w odniesieniu do przestępstw, dla których uzna taki środek za właściwy”, czy wykładni pojęcia „przestępstwa” można dokonywać w ten sposób, że obejmuje ono wszystkie przestępstwa, których określone w ustawie znamię czynu zabronionego jest w istocie analogiczne.

3) Czy wykładni wyrażenia „[k]ażde państwo członkowskie dąży do promowania mediacji w sprawach karnych”, zawartego w art. 10 ust. 1 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW można dokonywać w ten sposób, że spełnienie przesłanek mediacji w odniesieniu do sprawcy przestępstwa i ofiary jest możliwe przynajmniej do chwili wydania orzeczenia w pierwszej instancji, czyli w ten sposób, że wymóg uznania okoliczności faktycznych w ramach postępowania sądowego, po zakończeniu postępowania przygotowawczego, z zastrzeżeniem spełnienia innych wymaganych przesłanek, jest zgodny z obowiązkiem promowania mediacji?

4) W odniesieniu do art. 10 ust. 1 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW sąd krajowy zastanawia się nad kwestią, czy wyrażenie „[k]ażde państwo członkowskie dąży do promowania mediacji w sprawach karnych w odniesieniu do przestępstw, dla których uzna taki środek za właściwy” oznacza zagwarantowanie ogólnego dostępu do mediacji w sprawach karnych z zastrzeżeniem spełnienia pozostałych przesłanek przewidzianych ustawą, bez możliwości dokonania interpretacji. A zatem, czy jeżeli na pytanie należy odpowiedzieć w sposób twierdzący, czy jest zgodna z uregulowaniami (wymogami) ww. art. 10 przesłanka, zgodnie z którą „uwzględniając charakter przestępstwa, rodzaj mediacji i osobę podejrzanego można odstąpić od prowadzenia postępowania sądowego lub [jeżeli] uzasadnione jest założenie, że sąd będzie mógł rozważyć czynny żal przy wymierzaniu kary”?

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Słowackiej

(Sprawa C-207/09)

(2009/C 205/35)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Simonsson, A. Tokár, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka